

அறிமுகம்

கி.பி. இரண்டாம் புத்தாயிரம் ஆண்டின் முற்பகுதி முதல் தெற்கு ஐரோப்பாவை மையமாகக் கொண்ட புதிய வர்த்தக எழுச்சியின் விளைவாக ஐரோப்பியர், குறிப்பாகக் கிழக்கு நாடுகள் மீது தமது கவனத்தைச் செலுத்தினர். அந்த நாடுகளில் காணப்பட்ட பல்வேறு செல்வங்களை வர்த்தகத்தின் பொருட்டுப் பெற்றுக்கொள்ளலே அதற்குக் காரணமாகியது.

இந்து சமுத்திர வர்த்தகத்தில் நீண்ட வரலாற்றையுடைய இலங்கை ஐரோப்பிய இனத்தவர்களுடன் வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டமையில் பல சிறப்புக்களைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. வர்த்தக நோக்கிற்கு மேலாக அரசியல் நோக்கம் இருந்தமையால் இக்காலத்தில் இலங்கைக்கும் மேற்கு நாடுகளுக்கும் இடையில் நிலவிய தொடர்பில் பல எதிர் விளைவுகளைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. வெளிநாட்டவரின் ஆதிக்கமும் அதற்கு எதிராகச் சுதேசிகளின் செயற்பாடுகளும் இந்த யுகத்தில் காணப்படுகின்றன. இந்தப் பாடத்தில் இது பற்றி நீங்கள் கற்கக் கூடியதாக இருக்கும்.

10.1 போர்த்துக்கேயர் ஆசியாவுக்கு வருதல்

நீண்ட காலத்திற்கு முன்பிருந்தே ஆசியாவுக்கும் ஐரோப்பாவுக்கும் இடையே வர்த்தகத் தொடர்பிற்கான மூன்று முக்கிய பாதைகள் இருந்தன :

1. கொன்ஸ்தாந்தினோபிள் நகரிலிருந்து பாரசீகம், மத்திய ஆசியா வழியாக சீனா வரையிலான பட்டுப்பாதை.
2. கொன்ஸ்தாந்தினோபிளிலிருந்து மத்திய தரைக் கடல் வழியாக எகிப்து, செங்கடல் ஊடாக இந்து சமுத்திரத்திற்கு வந்த பாதை.

3. கொன்ஸ்தாந்தினோபிளிலிருந்து பக்தாத், பாரசீகக்குடா வழியாக இந்தியாவின் மேற்குக் கரைக்கு வந்த பாதை.

இந்த பாதைகளினூடாக வர்த்தகத்தொடர்பு இடம் பெற்றபோது, தரைமார்க்கமாகப் பொருள்களை எடுத்துச்செல்லும் பொருட்டு மிருகங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன; கடல் வழியாகப் பொருள்களை எடுத்துச் செல்லும்போது கப்பல்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. முஸ்லிம்கள் ஆசியாவில் வாசனைப் பொருள்களைச் சேகரித்து ஐரோப்பாவுக்குக் கொண்டுசென்று விற்பனை மூலம் அதிக இலாபத்தைப் பெற்றனர். மேற்கூறப்பட்ட பாதைகள் மூன்றும் கொன்ஸ்தாந்தினோபிளின் தொடர்புடையதாக இருந்தன. ஐரோப்பிய கிறிஸ்தவர்களின் கையிலிருந்த இந்நகர் இஸ்லாம் மதத்தைச் சேர்ந்த துருக்கியரால் 1453 ஆம் ஆண்டு கைப்பற்றப்பட்டமையானது ஆசிய, ஐரோப்பிய மரபு ரீதியான வர்த்தகத்தில் பாரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

கொன்ஸ்தாந்தினோபிள் நகர் (தற்கால இஸ்தான்புல்) இஸ்லாமியரின் கையில் வந்தமை கிறிஸ்தவர்களுக்குப் பெரும் இழப்பாகியது. இந்நகரைக் கைப்பற்றிய முஸ்லிம்கள் ஆசியாவின் வாசனைப் பொருள்களின் விலையை உயர்த்தியதோடு, பொருள்கள் தட்டுப் பாட்டை ஏற்படுத்தியமை, உரிய வேளையில் பொருள்களை வழங்காமை என்பனவற்றால் ஐரோப்பியருக்கு இன்னல்கள் விளைவித்தனர். ஐரோப்பியர் நீண்ட காலமாக ஆசிய வாசனைப் பொருள்களுக்குப் பழக்கப்பட்டிருந்ததால் கறுவா, மிளகு உட்பட வாசனைப் பொருள்களுக்கு ஐரோப்பிய சந்தையில் நல்ல கேள்வி இருந்தது. வழமையான வர்த்தகப் பாதை இஸ்லாமியரின் வசம் வந்ததால் ஆசியாவுக்கு வருவதற்குப் புதிய வழியைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. புதிய வழியைக் கண்டுபிடிப்பதில் போர்த்துக்கேயர் முதலிடம் வகித்தனர்.

போர்த்துக்கேயர், போர்த்துக்கலிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்தனர். போர்த்துக்கல் தென்கிழக்கு ஐரோப்பாவில் ஐபீரியன் தீபகற்பத்தினுள் அமைந்துள்ள நாடாகும். அது அத்திலாந்திக்

உரு 10.1 கொழும்பிலுள்ள பழைய கட்டடமொன்றில் செதுக்கப்பட்டுள்ள ஒல்லாந்தரின் இலச்சினை

சமுத்திரத்தை நோக்கி அமைந்துள்ளது. இதனால் கடல் வழியாகவே அவர்கள் வெளிநாடுகளுடன் தொடர்பு கொண்டனர். எனவே அவர்கள் கடல் செயற்பாடுகளில் நிபுணத்துவம் பெற்றிருந்தனர். 15 ஆம் நூற்றாண்டில் போர்த்துக்கலின் அரசனாக இருந்த நான்காம் ஹென்றி அல்லது கடலோடி ஹென்றி என்பவன் நாடுகாண் பயணத்தில் அதிக ஆர்வம் செலுத்தினான். போர்த்துக்கலில் கப்பல் கட்டும் தொழில் தொடர்பாகப் பாடசாலை ஒன்றை நடாத்தியதுடன் அங்கு தேசப்படம், நட்சத் திரம் தொடர்பான பாடங்கள் கற்பிக்கப்பட்டன. இதனால் ஆசியாவுக்குச் செல்வதற்குப் புதிய கடல் வழியைக் கண்டுபிடிப்பதில் ஏனைய ஐரோப்பிய நாடுகளைவிடப் போர்த்துக்கல் முன்னணியில் இருந்தது. போர்த்துக்கேயனான வஸ்கொடகாமா ஆபிரிக்காவைச் சுற்றி 1498 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவின் கள்ளிக்கோட்டையை அடைந்ததும் ஆசியாவில் ஐரோப்பியரின் ஆதிக்கம் செயற்படத் தொடங்கியது. போர்த்துக்கேயர்

ஆசியாவுக்கு வருகைதந்த பின்னர் ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர், பிரான்சியர் போன்ற ஏனைய ஐரோப்பியர்களும் ஆசியாவுக்கு வந்து பல்வேறு இடங்களில் தமது ஆதிக்கத்தைப் பரப்பினர்.

இவ்வாறு 16 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பம் முதற்கொண்டு 450 ஆண்டுகள் வரை ஆசியாவில் ஐரோப்பியரின் ஆதிக்கம் நிலைபெற்றது.

ஐரோப்பியர் பல நோக்கங்களுடனேயே ஆசியாவுக்கு வந்தனர். பொருளாதார ரீதியாக இலாபம் பெறல், கிறிஸ்தவ சமயத்தைப் பரப்பதல், உலக ரீதியாகப் புகழ் பெறல் என்பன அவற்றில் முக்கியமானவையாகும். 16 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 20 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலப்பகுதியில் ஐரோப்பாவில் ஏற்பட்ட அரசியல் பொருளாதார மாற்றங்களுக்கு அமைய ஐரோப்பியரின் ஆசிய வருகையின் நோக்கத்திலும் மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின.

போர்த்துக்கேயர் ஆசியாவுக்கு வந்ததன் அடிப்படை நோக்கம் பொருளாதார ரீதியாக இலாபம் பெறுதல், கத்தோலிக்க சமயத்தைப் பரப்புதல் என்பனவாகும். போர்த்துக்கேயர் ஆசியாவுக்கு வரும்போது ஆசியாவில் வர்த்தக ஏகபோக உரிமை முஸ்லிம்களின் கையில் இருந்ததால் அவர்களைத் தோற்கடித்து வர்த்தக ஏகபோக உரிமையைத் தமதாக்கிக் கொள்வது போர்த்துக்கேயரின் குறிக்கோளாக இருந்தது. இதன் மூலம் நல்ல இலாபத்தைப் பெற முடியும் என்பதை அவர்கள் அறிந்திருந்தனர். நாங்கள் கிறிஸ்தவர்களையும் வாசனைப் பொருள்களையும் தேடி இங்கு வந்துள்ளோம் எனக் கள்ளிக்கோட்டையை வந்தடைந்ததும் வாஸ்கொடகாமா கூறியதிலிருந்து இது தெளிவாகிறது. வர்த்தகக் களஞ்சியம் ஒன்றை அமைக்கவும் ஐந்து குருமார் சமயம் போதிக்கவும் கள்ளிக்கோட்டை மன்னனிடமிருந்து அனுமதி பெறும்படி வாஸ்கொடகாமாவிற்குப் பின் இந்தியாவுக்கு வந்த இரண்டாவது கடற்படைக் குழுவினருக்குப் போர்த்துக்கலிலிருந்து அறிவுரை வழங்கப்பட்டது. தமது அதிகாரம் பரவும் பிரதேசங்களில் தமது சமயத்தைப் பரப்புதல் ஆரம்பத்தில் இருந்தே போர்த்துக்கேயரின் நோக்கமாக இருந்தமை இதிலிருந்து தெளிவாகிறது.

10.2 போர்த்துக்கேயர் இலங்கைக்கு வரும் போது இலங்கையின் அரசியல் நிலைமை

இலங்கை இந்து சமுத்திரத்தின் கடல் வழியில் முக்கிய மத்திய நிலையமாக அமைந்துள்ளதால் ஐரோப்பியரின் ஆசிய செயற்பாடுகளின் வர்த்தக, யுத்த நடவடிக்கைகளில் இலங்கை முக்கிய இடம் பெற்றிருந்தது. ஆரம்பத்தில் போர்த்துக்கேயரால் செயலோன் என அறிமுகமான இலங்கையில் உயர் ரகக் கறுவா உற்பத்திசெய்யப்படுவதாக அவர்கள் அறிந்திருந்தனர். இதனால் இந்தியாவுக்கு வந்து சிறிது காலத்தில் போர்த்துக்கேயர் இலங்கை மீது கவனம் செலுத்தினர். 1505 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் போர்த்துக்கேய மன்னனால் கிழக்கு நாடுகளின் இராசப்பிரதிநிதியாகப் பிரான்சிஸ்கோ டி அல்மேடா என்பவன் நியமிக்கப்பட்டான். போர்த்துக்கேய மன்னனால் இராசப் பிரதிநிதிக்கு வழங்கப்பட்ட அறிவுரைகளில் இலங்கையைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்பதும் ஒன்றாகும். பிரான்சிஸ்கோ டி அல்மேடாவின் மகனான லோரேன்சோ டி அல்மேடா பயணித்த கப்பல் புயல் காற்றினால் தாக்குண்டு எதிர்பாராதவிதமாக

இலங்கையை அடைந்தது. இதன் மூலம் போர்த்துக்கேய மன்னனின் குறிக்கோள் நிறைவேறியது.

1505 ஆம் ஆண்டு லோரேன்சோ டி அல்மேடா உள்ளிட்ட போர்த்துக்கேயக் குழுவினர் இலங்கைக்கு வரும்போது இலங்கையில் அரசியல் ஒற்றுமை காணப்படாமையானது வெளிநாட்டினர் இந்நாட்டில் தம் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டிட வாய்ப்பாக அமைந்தது. 6 ஆம் பராக்கிரமபாகு மன்னன் கோட்டை இராச்சியத்தைத் தோற்று வித்து, நாட்டை ஒன்றிணைத்து அரசியல் உறுதிப்பாட்டை ஏற்படுத்தி இருந்தபோதிலும், அவனது மரணத்தின் பின்னர் அந்த நிலை மாற்றமடைந்திருந்தது. இதனால் போர்த்துக்கேயர் இலங்கைக்கு வந்தபோது கோட்டை இராச்சியம் தவிர்ந்த கண்டி, யாழ்ப்பாணம் என்ற மேலும் இரண்டு இராச்சியங்கள் இருந்தன. இலங்கைக்கு வந்த போர்த்துக்கேயர் முதலில் கோட்டை இராச்சியத்துடன் தொடர்பை ஏற்படுத்தினர். கோட்டை அரசனைச் சந்திக்கப் போர்த்துக்கேயக் குழுவினர் சுற்றி வளைத்துக் கோட்டைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.

கொழும்புக்கும் கோட்டைப் பிரதேசத்திற்கும் இடையே நீண்ட தூரம் இருப்பதாக்க காட்டுவதற்காகவே இந்த உபாயம் மேற்கொள்ளப்பட்டதால் “பறங்கியர் கோட்டைக்குப் போனது போல்” என்ற பிரயோகம் ஏற்படலாயிற்று.

போர்த்துக்கேயர் இலங்கைக்கு வந்தபோது பரந்த இராச்சியமாக இருந்த கோட்டை, 1521 ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்த விஜயபாகு கொலையினால் மூன்று பிரிவுகளாகப் பிளவுண்டமை, போர்த்துக்கேயர் தமது ஆதிக்கத்தை இந்நாட்டில் நிலைநாட்ட மேலும் இலகுவாக அமைந்தது. கோட்டை ஆட்சியாளனாக இருந்த 8ஆம் வீரபராக்கிரமபாகு மன்னனின் பின்னர் அவனது மகனான 6 ஆம் விஜயபாகு அரசனானான். விஜயபாகுவின் முதலாவது திருமணத்தின் மூலம் பிறந்த புவனேகபாகு, மாயாதுன்னை, றைகம்பண்டார என்ற மூன்று புதல்வர்களுக்கும் எதிர்காலத்தில் அரசரிமையை வழங்காது, தேவராஜ என்ற வேறொரு இளவரசனுக்கு அந்த உரிமையை வழங்கும் முயற்சியின் காரணமாக மோதல் ஏற்பட்டது. தமக்கு அரசரிமை கிடைக்காது போவதை அறிந்த புவனேகபாகு மாயாதுன்னை, றைகம்பண்டார ஆகிய மூவரும், அக்காலத்தில் கண்டி இராச்சிய

மன்னனாக இருந்த ஜயவீர பண்டாரவின் உதவி பெற்றுக் கோட்டைக்கு வந்து அரசைப் பெற முயன்றபோது, சலமான் என்பவனால் விஜயபாகு கொலை செய்யப்பட்டான். 6 ஆம் விஜயபாகு மன்னனிடமிருந்து 1521 ஆம் ஆண்டு அதிகாரத்தைப் பெறும் பொருட்டு நிகழ்ந்த இந்தச் சம்பவம் (விஜயபாகு கொள்ளய) விஜயபாகு கொலை எனப்படும். இச்சம்பவத்தின் பின்னர் கோட்டை இராச்சியம் மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு இளவரசர்கள் மூவருக்கிடையே பகிரப்பட்டன. இதற்கமைய கோட்டையின் ஆட்சியாளனாக 7 ஆம் புவனேகபாகுவும் சீதாவாக்கையின் ஆட்சியாளனாக மாயாதுன்னையும் றைகம பகுதியின் ஆட்சியாளனாக றைகம்பண்டாரவும் விளங்கினர். இவ்வாறு கோட்டை இராச்சியம் மூன்று பிரிவுகளாகப் பிளவுற்றமையானது அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற ஆவலுடன் இருந்த போர்த்துக்கேயருக்கு சிறந்த வாய்ப்பாக அமைந்தது.

இலங்கையின் கரையோரப் பகுதியில் போர்த்துக்கேயரின் ஆதிக்கம்.

கோட்டை இராச்சியம் மூன்றாகப் பிளவுபட்டு சிறிது காலத்தில் ஏழாம் புவனேகபாகுவிற்கும் மாயாதுன்னைக்கும் இடையில் கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டது. கோட்டை இராச்சியத்தின் எதிர்கால ஆட்சியுரிமை பற்றிய சிக்கலும், மாயாதுன்னை கோட்டை இராச்சியத்திற்குரிய சில பிரதேசங்களைக் கைப்பற்ற முயன்றமையும் இக்கருத்து வேறுபாடுகளுக்கான காரணங்களாகும். மன்னன் புவனேகபாகுவுக்கு சமுத்ராதேவி என்ற மகள் இருந்தபோதிலும் கோட்டை இராச்சியத்தின் எதிர்கால அரச உரிமையை வழங்க மகன் ஒருவன் இருக்கவில்லை. அக்காலத்தில் சிறந்த வீரனெனப் பிரபலம் அடைந்திருந்த விதியபண்டாரன் சமுத்ராதேவியைத் திருமணம் செய்திருந்ததோடு, அவர்களுக்குத் தர்மபாலன், விஜயபாலன் என்ற புதல்வர்கள் இருந்தனர். இவர்களில் தர்மபாலனுக்குக் கோட்டை இராச்சியத்தை ஒப்படைக்கப் புவனேகபாகு விரும்பினான். கோட்டை இராச்சியம் தொடர்பான எதிர்பார்ப்புடன் இருந்த மாயாதுன்னை இதனை விரும்பவில்லை. விஜயபாகு கொலையில் முக்கிய பங்கினை வகித்த மாயாதுன்னை சிறந்த வீரனாக இருந்ததுடன், கண்டி இராச்சிய மன்னனான ஜயவீர பண்டாரவின் உதவியையும் பெறக்கூடியவனாக இருந்தான்.

மாயாதுன்னையால் கோட்டை இராச்சியத்திற்கு இன்னல்கள் ஏற்படலாம் எனப் பயந்த புவனேகபாகு தனது பாதுகாப்பின் பொருட்டுப் போர்த்துக்கேயரை அழைத்தான். இவ்வாறு கோட்டை இராச்சியத்தின் பாதுகாவலராகத் தலைநகரிலுள்ள நுழைந்த போர்த்துக்கேயர், அதன் சகல செயற்பாடுகளிலும் தலையிட்டுத் தமது அதிகாரத்தைப் பரப்ப முயன்றனர்.

போர்த்துக்கேயருக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் இடையே வர்த்தகப் போட்டி நிலவிவதால் இலங்கையின் கரையோரப் பிரதேசங்களில் போர்த்துக்கேயர் கோட்டைகளை அமைப்பதை முஸ்லிம்கள் விரும்பவில்லை. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திய போர்த்துக்கேயர், கோட்டை இராச்சியத்தில் இருந்த முஸ்லிம்களுக்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுக்கும்படி புவனேகபாகு மன்னனைத் தூண்டினர். இதனால் கரையோரப் பகுதியில் இருந்த முஸ்லிம்களின் உதவி சீதாவாக்கை மன்னனுக்குக் கிடைத்தது. இலங்கையில் இருந்த முஸ்லிம்களின் வேண்டுகோளின் பேரில் இந்தியாவில் கள்ளிக் கோட்டையின் அரசனாக இருந்த சமோரின் போர்த்துக்கேயரைத் தாக்குவதற்கு சீதாவாக்கை மன்னனான மாயாதுன்னைக்குக் கடற்படை உதவி வழங்க முன்வந்தான். சமோரின்னினது உதவியுடன் மாயாதுன்னை போர்த்துக்கேயரைப் பலமுறை தாக்கியபோதிலும் போர்த்துக்கேயரிடமிருந்த கடற்படைப் பலத்தினதும் ஆயுதப் பலத்தினதும் முன்னால் இது வெற்றி பெறவில்லை.

புவனேகபாகு உயிரோடு இருந்த காலத்தில் சீதாவாக்கை இராசதானிக்கும் கோட்டை இராசதானிக்கும் இடையே சில மோதல்கள் ஏற்பட்டன. இந்த மோதல்களின்போது போர்த்துக்கேயர் கோட்டை இராச்சியத்தின் சார்பாகப் போரிட்டதுடன் போர்ச்செலவையும் மன்னன் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. புவனேகபாகு போர்த்துக்கேயரின் உதவியைப் பெற்றானேயன்றி அவர்களின் கீழ் இருக்கவில்லை. மன்னனை மதம் மாற்ற போர்த்துக்கேயர் முயன்றபோதிலும் அவன் மதம் மாறவில்லை. இதனால் காலஞ் செல்ல போர்த்துக்கேயருக்கும் புவனேகபாகுவுக்கும் இடையே கருத்து முரண்பாடுகள் ஏற்படலாயின. சமயக் காரணங்கள் தவிர போர்த்துக்கேயர் தமது பொருள்களைக் கோட்டை இராச்சிய மக்களுக்கு அதிக விலைக்கு விற்கின்றமையும் மக்களின் பொருள்களைக் குறைந்த விலைக்கு

வாங்கியமையும் கருத்து வேறுபாடுகளுக்குக் காரணங்களாக அமைந்தன. இந்த முரண்பாடுகள் புவனேகபாகு மன்னன் சுடப்பட்டு மரணமடைந்ததில் முடிவடைந்தது. குதோ என்ற போர்த்துக்கேய எழுத்தாளனின் கருத்துப்படி 1550 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 29 ஆந் திகதி அரசன் கொல்லப்பட்டான்.

புவனேகபாகு மன்னன் உயிரோடு இருக்கும் போது தனது பேரனான தர்மபாலனின் உருவச் சிலையொன்றைப் போர்த்துக்கலுக்கு அனுப்பி, அதற்கு முடிசூட்டுவித்ததன் மூலம் தர்மபாலனுக்குப் போர்த்துக்கேயரின் பாதுகாப்புக் கிடைக்கும்படி செய்திருந்தான். இதனால் புவனேகபாகுவின் மரணத்தின் பின்னர் போர்த்துக்கேயரின் பாதுகாப்பின் மத்தியில் தர்மபாலன் கோட்டை இராச்சியத்தின் அரசனானான். தர்மபாலன் போர்த்துக்கேயரின் கைப்பொம்மையாக விளங்கியமையும் கத்தோலிக்க சமயத்தைத் தழுவியமையும் தமது அரசில் கத்தோலிக்க சமயம் பரவிட அனுமதித்தமையும் கோட்டை இராச்சிய மக்களுக்குப் போர்த்துக்கேயரால் விளைந்த அநீதிகளைத் தடுப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுக்காமை போன்ற காரணங்களால் தர்மபாலனுக்கு மக்களின் ஆதரவை இழக்கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இதனால் புத்த பெருமானின் பற்சின்னத்தை சீதாவாக்கைக்குக் கொண்டுசெல்லவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. 1551 - 1597 வரை தர்மபால மன்னன் பெயரளவில் அரசனாக இருந்தபோதிலும் கோட்டை இராச்சியத்தின் உண்மையான ஆட்சியாளர்களாகப் போர்த்துக்கேயரே இருந்தனர். தர்மபால மன்னன் தனக்குப் பின் கோட்டை இராச்சியம் போர்த்துக்கேயருக்கு சொந்தம் என மரணசாசனம் எழுதி வைத்ததால் அம்மன்னனின் மரணத்தின் பின்னர் கோட்டை இராச்சியம் சட்டரீதியான அதிகாரத்தின் மூலம் போர்த்துக்கேயருக்குச் சொந்தமானது.

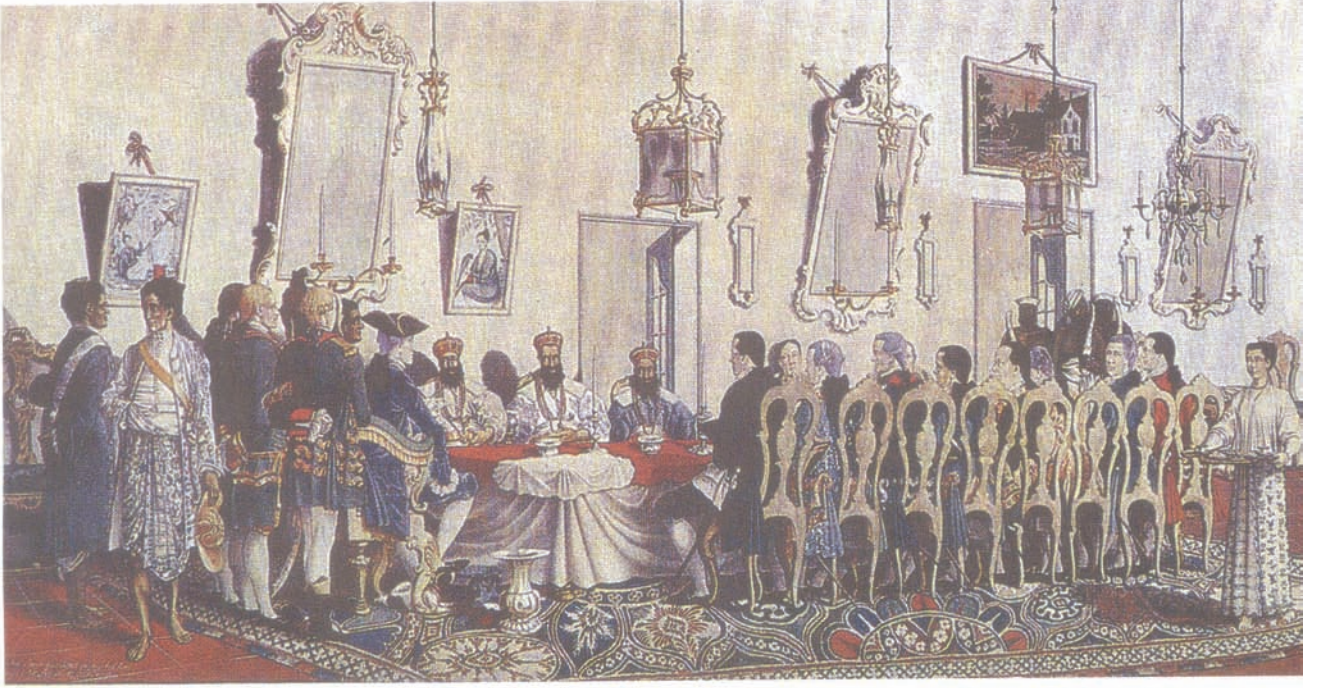
விதிய பண்டாரன்

புவனேகபாகுவின் மகளான சமுத்ராதேவியைத் திருமணம் செய்திருந்த விதியபண்டாரன் சிறந்த போர் வீரனாவான். தனது மகன் தர்மபாலனின் ஆட்சியின் ஆரம்பத்திலேயே போர்த்துக்கேயர் கோட்டையின் அரசமாளிகையைச் சூறையாடியமை, பொதுமக்களுக்குப் பல்வேறு இன்னல்கள் விளைவித்தமை போன்ற

காரணங்களால் விதியபண்டாரன் போர்த்துக்கேயருக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழுந்தான், இதனால் போர்த்துக்கேயர் அவனைக் கைது செய்து கொழும்புக் கோட்டையினுள் சிறை வைத்தனர். எனினும் விதிய பண்டாரனின் மனைவி அவன் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த இடத்திற்கு இரகசியமாக சுரங்கப்பாதை அமைத்து அவனை விடுவித்தாள். பஸ்துன் கோறளையில் பெலந்த பிரதேசத்திற்குத் தப்பியோடிய விதியபண்டாரன், அங்கு கோட்டையொன்றை அமைத்துப் போர்த்துக்கேயருக்கு எதிராகப் போர் தொடுக்கத் தொடங்கினான். போர்த்துக்கேயர் மீது வெறுப்புக் கொண்டிருந்த கோட்டை மக்களின் உதவியும் விதிய பண்டாரனுக்குக் கிடைத்தது. விதியபண்டாரனின் செயலால் போர்த்துக்கேயருக்குப் பலவித நட்டங்கள் ஏற்பட்டன. அவ்வாறே விதியபண்டாரனின் செயல் சீதாவாக்கை மன்னனுக்கும் பெரும் சிக்கலாக அமைந்தது. இதனால் மாயாதுன்னையும் போர்த்துக்கேயரும் இணைந்து பெலந்த கோட்டையை ஆக்கிரமித்து விதியபண்டாரனைத் தோற்கடித்தனர். கண்டி இராச்சியத்திற்குத் தப்பிச் சென்ற விதியபண்டாரன் பின்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கும்போது ஏற்பட்ட மோதலொன்றில் உயிரிழந்தான்.

சீதாவாக்கை இராசதானி

சீதாவாக்கை மன்னனான மாயாதுன்னை, அந்த இராச்சியம் ஆரம்பமான காலந்தொடங்கி போர்த்துக்கேயருக்கு எதிரான கொள்கையையே பின்பற்றினான். கோட்டை இராச்சியத்தில் போர்த்துக்கேயரின் ஆதிக்கம் வலுவடைந்து வரும்போதே மாயாதுன்னை கோட்டை இராச்சிய மன்னர்களுக்கும் போர்த்துக்கேயருக்கும் எதிராகப் போரிடத் தொடங்கினான். தர்மபாலன் கோட்டையின் அரசனானதும் மாயாதுன்னையின் தாக்குதல் அதிகமானது. 1555 ஆம் ஆண்டளவில் மாயாதுன்னையின் மகனும் சிறந்த வீரனுமான டிக்கிரி பண்டார சீதாவாக்கைப் படையின் தலைமைத்துவப் பதவியை வகித்ததால் அப்படை மேலும் வலிமை பெற்றது. 1557 ஆம் ஆண்டு மாயாதுன்னை தனது பலத்தைப் பயன்படுத்திக் கோட்டை நகரைத் தாக்கினான். எனினும் போர்த்துக்கேயரின் பீரங்கித் தாக்குதலால் சீதாவாக்கைப் படையினரால் நகரின் உள்ளே

உரு. 10.2. கண்டி இராச்சியத் தலைவர்கள் கொழும்பில் ஒல்லாந்த ஆட்சியாளர்களைச் சந்தித்தல் செல்ல முடியவில்லை. எனினும் மாயாதுன்னை கோட்டை நகருக்கு வெளியேயுள்ள பிரதேசங்களை இடையிடையே தாக்கும் நடவடிக்கையை மேற்கொண்டான்.

கோட்டை நகரைத் தாக்கும் முயற்சி தோல்வியடைந்த பின்னர் சிறிதுகாலம் பாரிய தாக்குதல்களை மேற்கொள்வதைத் தவிர்த்துக் கொண்ட சீதாவாக்கை ஆட்சியாளர்கள், கோட்டையையும் கொழும்பையும் ஒரே வேளையில் தாக்க முயன்றனர். இதில் சீதாவாக்கை இராஜசிங்கனால் முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட்ட சீதாவாக்கைப் படைக்கும் போர்த்துக்கேயப் படைக்கும் இடையே முல்லேரியா என்ற இடத்தில் கடுஞ்சமர் நடைபெற்றது. ஒரு நாள் முழுவதும் நடைபெற்ற இப்போரில் போர்த்துக்கேயர் படுதோல்வி அடைந்தனர். இதில் இறந்த போர்த்துக்கேயரது எண்ணிக்கை 1600 எனக் கூறப்படுகிறது. இது ஆசிய நாடொன்றில் போர்த்துக்கேயர் அடைந்த மிக மோசமான தோல்வியாகும்.

கோட்டை நகர் இடையிடையே சீதாவாக்கையின் தாக்குதலுக்கு உள்ளானதால் 1565ஆம் ஆண்டு தர்மபாலன் கோட்டை நகரை விட்டுக் கொழும்புக் கோட்டையில் குடியேறினான். மாயாதுன்னை 1581 ஆம் ஆண்டு இறந்ததும், டிகிரி பண்டார இராஜசிங்கன் என்ற பெயரில் சீதாவாக்கையின் அரசனானான். அரசனாகி சிறிது காலத்தில் அவன்,

அக்காலத்தில் கண்டி இராச்சிய அரசனாக இருந்த கரலியத்த பண்டாரவைத் துரத்திவிட்டு அந்த இராச்சியத்தையும் சீதாவாக்கையுடன் இணைத்துக் கொண்டான். இதன்படி 1582 ஆம் ஆண்டாகும் போது இந்நாட்டில் போர்த்துக்கேயரின் அதிகாரத்தைக் கொழும்பு கோட்டையைச் சுற்றியுள்ள பிரதேசங்களுக்கு மட்டும் மட்டுப்படுத்த சீதாவாக்கை மன்னன் இராஜசிங்கனால் முடியுமாக இருந்தது. இதனால் கோட்டை இராச்சியத்தின் பெரும்பகுதியும் ரைகமையும் கண்டி இராச்சியமும் சீதாவாக்கையின் கீழ் வந்தன.

இராஜசிங்கன் இரண்டு சந்தர்ப்பங்களில் கொழும்புக் கோட்டையைத் தாக்கிப் போர்த்துக்கேயரை இந்நாட்டிலிருந்து துரத்த முயன்றான். எனினும் போர்த்துக்கேயரின் ஆயுத பலமும் போர்த்துக்கேயரின் கீழைத்தேய தலைமை நிலையமாக விளங்கிய கோவாவிலிருந்து அவர்களுக்குக் கிடைத்த உதவியும் இரண்டு சந்தர்ப்பங்களிலும் இராஜசிங்கனின் முயற்சி வெற்றியளிக்காமைக்கான காரணங்களாயின. இராஜசிங்கன் 1587 ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் முறையாகக் கோட்டையைத் தாக்கும்போது வாவியின் நீரை வாய்க்கால் மூலம் கடலுக்கு அனுப்பி, கோட்டையுள் நுழைய முயன்ற போதிலும் அந்த முயற்சியும் தோல்வியில் முடிவடைந்தது. சீதாவாக்கை இராசதானியிடம் தேவையான கடற்படை வலிமை இன்மை

இந்தத் தோல்விக்கு மற்றுமொரு காரணமாகும். இவ்வாறு போர்த்துகேயருக்கு எதிராக அடிக்கடி போரில் ஈடுபட்டமை, இராஜசிங்க மன்னன் தனது இறுதிக்காலத்தில் மேற்கொண்ட பௌத்த எதிர்ப்புக் கொள்கை, கண்டி இராச்சியத்தை கைப்பற்ற இராஜசிங்கனுக்கு உதவிய வீர சுந்தர பண்டாரவைக் கொன்றமையால் கண்டி இராச்சிய மக்களின் ஆதரவு குறைந்தமை, வீர சுந்தர பண்டாரவின் மகன் கோணப்பு பண்டாரன் கண்டி இராச்சியத்தின் அரசனாதல், இராஜசிங்கனுக்குப் பின்னர் ஆட்சிக்கு உரிமை கோர சரியான உரிமையாளன் இன்மை என்பன சீதாவாக்கை இராச்சியத்தின் வீழ்ச்சிக்கான காரணங்களாகும். சீதாவாக்கை மன்னர்கள் முன்னெடுத்துச் சென்ற போர்த்துகேயருக்கு எதிரான நாட்டுப் பற்றான போர்களினால் இந்நாட்டில் போர்த்துகேயரின் ஆட்சி பரவுதல் பெரும்பாலும் மட்டுப்படுத்தப் பட்டது.

சீதாவாக்கையின் வீழ்ச்சிக் காலத்தில் பலம் பெற்ற போர்த்துகேயர், அந்த இராச்சியம் வீழ்ச்சியுற்றதும் கோட்டை, ஹைகம ஆகிய பிரதேசங்களுக்குச் சொந்தமான பிரதேசங்களையும் சீதாவாக்கையின் கீழிருந்த பிரதேசங்களில் சிலவற்றையும் தமது ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த கரையோரப் பிரதேசத்தின் பெரும் பகுதியில் தமது ஆட்சியை நிலைநாட்டினர்.

யாழ்ப்பாண இராச்சியம்

இராசரட்டை நாகரிகத்தின் வீழ்ச்சியின் பின்னர் தோற்றம்பெற்ற யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தை ஆட்சி செய்தோர் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் ஆவர். போர்த்துகேயர் இலங்கைக்கு வந்தபோது அப்பரம் பரையைச் சேர்ந்த பரராசசேகரம் யாழ்ப்பாண அரசனாக இருந்தான். கறுவா, மிளகு போன்ற வர்த்தகப் பயிர்கள் யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் கிடைக்காததால் இலங்கைக்கு வந்த ஆரம்ப காலத்தில் போர்த்துகேயர் யாழ்ப்பாணத்தின்மீது அதிக கவனம் செலுத்தவில்லை. 1519 ஆம் ஆண்டு சங்கிலி யாழ்ப்பாணத்தின் ஆட்சியாளனாகி 1561 ஆம் ஆண்டு வரை அப்பிரதேசத்தை ஆட்சி செய்தான். சங்கிலி மன்னனின் ஆட்சிக் காலத்தில் போர்த்துகேயரின் வர்த்தகக் கப்பல்களுக்குத் தடை ஏற்பட்டமையாலும் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்திற்கு உரிய பிரதேசங்களில் கத்தோலிக்க சமயத்தைப் பரப்புவதற்கு எதிராகச் சங்கிலி அரசன் செயற்பட்டமையாலும் இரு தரப்பினருக்குமிடையே மோதல்கள் ஏற்பட்டன. 1543

ஆம் ஆண்டு போர்த்துகேயர் யாழ்ப்பாணத்தை ஆக்கிரமித்தனர். எனினும் சங்கிலி அரசன் போர்த்துகேயருடன் போர் செய்யாது கப்பம் செலுத்துவதற்கு உடன்பட்டதால் மோதல் தவிர்க்கப்பட்டது.

யாழ்ப்பாண மன்னருடன் சமாதானம் செய்த பின்னர் போர்த்துகேயக் குருமார் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் கத்தோலிக்க சமயத்தைப் பரப்புவதில் ஈடுபட்டனர். சைவக் குருக்கள் இதனை எதிர்த்ததால் சங்கிலி அரசன் மன்னார் பிரதேசத்தில் கத்தோலிக்க சமயப் பரப்புதலுக்கு தடை விதித்தான். மன்னாருக்குக் மன்னன் படையுடன் சென்று கத்தோலிக்க சமயத்தைத் தழுவினாரைத் தமது பழைய சமயத்திற்கு மாறுமாறு கட்டளையிட்டான். அதனை மீறியோர் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட்டனர். மன்னார் பிரதேசத்தில் சமயப் பரப்புதலுக்கு அவன் பெரும் தடையாக இருந்ததால் யாழ்ப்பாண அரசனை ஆட்சியிலிருந்து நீக்குமாறு கத்தோலிக்க மறைபரப்புக் குருமார் போர்த்துகேயரிடம் வேண்டினர். இதனால் 1548 ஆம் ஆண்டு சங்கிலி அரசன் சீதாவாக்கை அரசனான மாயாதுன்னையுடன் கூட்டுச் சேர்ந்தான். போர்த்துகேயரின் பகைவனான விதிய பண்டாரன் யாழ்ப்பாணத்திற்கு தப்பிச் சென்றபோது அவனை வரவேற்றான். எனினும் இவற்றினால் சாதகமான விளைவுகள் எவையும்ஹ ஏற்படவில்லை.

1560 ஆம் ஆண்டு போர்த்துகேயர் மீண்டும் யாழ்ப்பாணத்தை ஆக்கிரமித்தபோது அரசன் தலைநகரை விட்டுத் தப்பிச் சென்றான். பின்னர் அவன் போர்த்துகேயர் முன் வைத்த கடுமையான நிபந்தனைகளின் பேரில் அதிகாரத்தைத் தக்கவைத்துக் கொண்டான். இச்சந்தர்ப்பத்தில் மன்னாரைக் கைப்பற்றிய போர்த்துகேயர் அங்கு காவல்அரண் ஒன்றைக் கட்டினர். மன்னாரை இழந்தமை யாழ்ப்பாண அரசனுக்கு பெரும் நட்டமாகும். இதன் மூலம் குறிப்பிடத்தக்க அளவு நிலத்தை அவன் இழந்ததுடன் மன்னாரைச் சூழ முத்துக் குளித்தல் மூலம் பெற்ற வருமானத்தையும் இழக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. மேலும் மன்னாரிலிருந்து யாழ்ப்பாண அரசியலில் தலையிடுவதற்குப் போர்த்துகேயருக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

1561 ஆம் ஆண்டு புவிராஜ பண்டாரம் என்பவன் சங்கிலி அரசனை ஆட்சியிலிருந்து நீக்கிவிட்டுத் தான் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றினான். இதன் பின்னர் யாழ்ப்பாண சிம்மாசனம் தொடர்பாக உரிமையுடையவர்களிடையே மோதல்கள் ஆரம்பமாகின. இவ்வேளையில் சிலர் போர்த்துக்கேயரின் உதவியை நாடியதால் போர்த்துக்கேயர் தாம் விரும்பியவர்களை ஆட்சியில் அமர்த்துவதற்கு அவர்களுக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அவ்வாறு ஆட்சியில் அமர்த்தப்பட்டவர்களும் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும்போது போர்த்துக்கேயருக்கு எதிராகச் செயற்பட்டமையால் 1591ஆம் ஆண்டு போர்த்துக்கேயர் மீண்டும் யாழ்ப்பாணத்தை ஆக்கிரமித்து எதிர்மன்னசிங்கம் என்பவனைத் தமக்குச் சார்பான ஆட்சியாளனாக சிங்காசனத்தில் அமர்த்தினர். அவன் போர்த்துக்கேயரின் சொற்படி செயற்பட்ட போதிலும், பல சந்தர்ப்பங்களில் கண்டி இராச்சிய அரசனான செனரத்திற்கு யாழ்ப்பாணக் கடல் எல்லையூடாக தென்னிந்தியாவுடன் வர்த்தகத் தொடர்புவைத்துக் கொள்ள இடமளித்தான். 1617ஆம் ஆண்டு அவன் இறந்ததும் மீண்டும் அங்கு ஆட்சி தொடர்பான மோதல்கள் ஏற்பட்டன. அதன் விளைவாக சங்கிலி அரசனின் பரம்பரையில் ஒருவன் யாழ்ப்பாண ஆட்சியைக் கைப்பற்றினான். யாழ்ப்பாண அரசர்கள் சிலர் சில சந்தர்ப்பங்களில் கண்டி அரசர்களுக்கு வர்த்தகம் தொடர்பாக துணை புரிந்தமையையும் தென்னிந்தியாவுடன் தொடர்பு வைத்திருந்தமையையும் போர்த்துக்கேயர் விரும்பவில்லை. இதனால் 1619 ஆம் ஆண்டு பிலிப் த ஒலிவ்வேரா தலைமையில் போர்த்துக்கேயரால் அனுப்பப்பட்ட படையினர் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றினர். போர்த்துக்கேயருக்கு எதிராகச் சில கிளர்ச்சிகள் எழுந்தபோதிலும் அவற்றை அடக்கி 1621 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தை அவர்கள் கைப்பற்றினர். அரச உரிமை தொடர்பான மோதல்களால் மக்கள் பிளவுபட்டிருந்தமையும் சிறந்ததும் நிரந்தரமானதுமான படைப்பலம், யாழ்ப்பாண ஆட்சியாளர்களிடம் இல்லாதிருந்தமையும் கண்டி இராச்சியத்தைப்போன்று இயற்கை அரண்கள் இல்லாதிருந்தமையும் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணங்களாயின.

கண்டி இராச்சியத்தில் போர்த்துக்கேயர் அதிகாரத்தை நிலைநாட்ட மேற்கொண்ட முயற்சி

சீதாவாக்கை இராசதானியின் வீழ்ச்சியுடன்

கரையோரப் பிரதேசங்களின் பெரும்பகுதியில் போர்த்துக்கேயர் தமது அதிகாரத்தை நிலைநாட்டியதால் நாட்டின் சுயாதீனத்தைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு கண்டி இராச்சியத்திற்கு ஏற்பட்டது. போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் ஆகியோரின் தாக்குதல்களுக்கு முகங்கொடுத்து 1815 ஆம் ஆண்டு வரை தமது பொறுப்பை நிறைவேற்றக் கூடுமானதாக கண்டி இராச்சியத்தினால் இருந்தது. கண்டி இராச்சியத்தில் போர்த்துக்கேயர் தமது அதிகாரத்தை நிலைநாட்ட முயன்றமையையும் அதற்கு எதிராகக் கண்டி இராச்சியத்தின் செயற்பாடுகளையும் இப்போது பார்ப்போம்.

போர்த்துக்கேயர் கோட்டை இராச்சியத்தின் அரசியலில் தலையிடும் காலகட்டத்திலேயே கண்டி இராச்சியத்தில் தமது அதிகாரத்தை நிலைநாட்டும் முயற்சியில் அவர்கள் ஈடுபட்டனர். 1 ஆம் விமலதர்ம சூரியன் கண்டி இராச்சியத்தின் அரசனாவதற்கு முன்னர் கண்டி இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றப் போர்த்துக்கேயர் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் பற்றி 8 ஆம் பாடத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

தந்துறைப் போர்

போர்த்துக்கேயரின் கீழ் சிறிது காலம் இருந்து, அவர்களது யுத்த முறைகளையும் ஏனைய உபாயங்களையும் நன்கு அறிந்து கொண்ட கோணப்பு பண்டாரன் விமலதர்ம சூரியன் என்ற பெயரில் கண்டி இராச்சியத்தின் அரசனாகியதைப் போர்த்துக்கேயர் விரும்பவில்லை. இதனால் போர்த்துக்கேயரின் பாதுகாவலை நாடியிருந்த கரலியத்த பண்டாரவின் மனைவியான குசுமாசன தேவியைக் (தோனா கதர்னா) கண்டி இராச்சிய சிம்மாசனத்தில் அமர்த்தித் தாம் விரும்பியபடி ஆட்சிசெய்ய போர்த்துக்கேயர் விரும்பினர். 1594 ஆம் ஆண்டு போர்த்துக்கேயத் தளபதியான (கப்பித்தான் ஜெனரல்) ஜெரோ லோபேஸ்த சூசோ தலைமையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆக்கிரமிப்பில் அவர்களால் குசுமாசன தேவியைக் கண்டி இராச்சிய அரசியாக நியமிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. எனினும் வெளிநாட்டவரால் நியமிக்கப்பட்ட அரசியை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்த கண்டி இராச்சிய மக்கள், 1 ஆம் விமலதர்ம சூரியனுக்கு ஆதரவு வழங்கினர். இதனால் ஜெரோ லோபேஸ்த சூசோ தனது படையுடன் பின்வாங்க வேண்டிய

நிலை ஏற்பட்டது. 1594 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் தந்துறையில் போர்த்துக்கேயப் படைக்கும், கண்டி இராச்சியப் படைக்கும் இடையில் பெரும் போர் ஏற்பட்டது. இந்தப் போரில் போர்த்துக்கேயப் படை படுதோல்வியடைந்ததுடன் ஜெரோ லோபெஸ்த சூசோவும் கொல்லப்பட்டான். குசுமாசனதேவி கண்டி மக்களால் சிறைபிடிக்கப்பட்டதுடன், விமலதர்ம சூரியன் அவளைத் திருமணம் செய்து கொண்டான். இந்த விவாகத்தினால் கண்டி இராச்சியத்தில் புதிய அரச வம்சம் தோன்றியது. போர்த்துக்கேயரது முயற்சி தோல்வியில் முடிவடைந்தது. விமலதர்ம சூரியனின் போர்த்தந்திரங்களும் கண்டி இராச்சிய மக்களின் ஆதரவு மன்னனுக்குக் கிடைத்தமையும், போர்த்துக்கேயரின் உதவிக்குக் கரையோரப் பகுதியிலிருந்து சென்ற படை கண்டி இராச்சியப் படையுடன் சேர்ந்து கொண்டமையும் விமலதர்ம சூரியனின் வெற்றிக்குக் காரணங்களாயின.

பலனைப் போர்

ஜெரோ லோபெஸ்த சூசோ கொல்லப்பட்ட பின்னர் போர்த்துக்கேயரால் தொன் ஜெரோனி மோத அசவேது என்பவன் கப்பித்தான் ஜெனரலாக நியமிக்கப்பட்டான். தந்துறையில் போர்த்துக்கேயர் தோல்வியடைந்ததும் எதிரில்லே ரால என்பவனின் தலைமையின்கீழ் கரையோரப் பிரதேசத்தில் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. இந்தக்கிளர்ச்சிக்கு விமலதர்ம சூரியனின் உதவி கிடைத்தது. போர்த்துக்கேயர் கிளர்ச்சித் தலைவனைக் கொன்று, கிராமங்களுக்குத் தீ மூட்டிக் கடுமையான அடக்குமுறை மூலம் கிளர்ச்சியாளர்களைத் தோற்கடித்தனர். மேலும் அசவேது கண்டி இராச்சியத்துடன் போர் செய்யத் தயாரானான். 1602 ஆம் ஆண்டு கோவாவிலிருந்து மேலதிகப் படையை வரவழைத்த அவன், ஆயிரக் கணக்கானோருடன் கண்டி இராச்சியத்தை ஆக்கிரமித்தான். எனினும் போர்த்துக்கேயரால் பலன் கணவாய் வரை மாத்திரமே செல்லக்கூடியதாக இருந்தது. விமலதர்ம சூரியனின் தந்திரத்தால் போர்த்துக்கேயப் படையைச் சூழ்ந்து கொண்ட கண்டி இராச்சியப்படை போர்த்துக்கேயப் படையைக் கடுமையாகத் தாக்கியது. போர்த்துக்கேயருடன் சென்ற கரையோரப் படையினரும் விமலதர்மசூரியனுடைய படையுடன் இணைந்தனர்.

இப்போரில் போர்த்துக்கேயரில் பலர் கொல்லப்பட்டதுடன், அவர்களின் ஆயுதங்களும் கைப்பற்றப்பட்டன. இந்தத் தோல்வியின் காரணமாக அசவேது மல்வானை வழியாகக் கொழும்பை அடைந்தான். அசவேதுவின் ஆக்கிரமிப்புத் தோல்வியில் முடிவடைந்தப் பின்னர் பாரிய படையுடன் கண்டி இராச்சியத்தை ஆக்கிரமிப்பதற்குப் பதிலாகப் போர்த்துக்கேயர் இடையிடையே கண்டி இராச்சியத்தின் கிராமங்களைத் தாக்கி நட்பும் ஏற்படுத்தி வந்தனர். இதனால் விமலதர்ம சூரியனுக்குப் பின்னர் கண்டி இராச்சிய மன்னனாக வந்த செனரத் 1617 ஆம் ஆண்டு போர்த்துக்கேயருடன் சமாதான உடன்படிக்கை செய்துகொண்டான். எனினும் அது சரியாகச் செயற்படவில்லை.

ரந்தெனிவெலப் போர்

இலங்கையில் போர்த்துக்கேயரின் கப்பித்தான் ஜெனரலாகக் கடமையாற்றிய கொன்ஸ்தாந்தினுத சா என்பவன் ஊவாப் பிரதேசத்தின் ஊடாகக் கண்டியை ஆக்கிரமித்ததால் ரந்தெனிவெலப் போர் ஆரம்பமானது. 1630 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 600 போர்த்துக்கேய வீரர்களுடனும் 4500 கூலிப்படை வீரர்களுடனும் கொன்ஸ்தாந்தினுத சாவின் தலைமையில் இந்தப் படையெடுப்பு நடைபெற்றது. போர்த்துக்கேயர் பதுளை நகரைக் கைப்பற்றி அதனை நாசமாக்கினர். கண்டி மன்னன் செனரத் தனது படையுடன் பதுளையை அடைந்து போர்த்துக்கேயருக்கு எதிராகத் தாக்குதலை மேற்கொண்டான். செனரத்தின் மகனான ஆஸ்தான இளவரசன் (பின்னர் 2ஆம் இராஜசிங்கன்) கண்டிப் படைக்குத் தலைமை வகித்தான். கண்டி இராச்சியப் படை போர்த்துக்கேயப் படையைச் சுற்றி வளைத்தபோது போர்த்துக்கேயரின் உதவிக்குச் சென்ற கரையோர முதலிமார் கண்டி மன்னனுடன் சேர்ந்து கொண்டனர். இதனால் பலம் வாய்ந்த கண்டி இராச்சியப் படையால் தாக்கப்பட்டு நிர்க்கதி அடைந்த போர்த்துக்கேயர் வெள்ளவாயாவிற்கு அருகில் ரந்தெனிவெலவுக்குப் பின்வாங்கினர். அங்கு கண்டி இராச்சியப்படையினரின் தாக்குதல்களுக்கு உள்ளாகிய போர்த்துக்கேயரில் 350 பேர் மட்டில் உயிரிழந்தனர். சிலர் கண்டி மக்களால் கைது செய்யப்பட்டனர். கப்பித்தான் ஜெனரல் கொன்ஸ்தாந்தினுவும் இங்கு கொல்லப்பட்டான். இந்தப்படையெடுப்பு திடீரெனப் போர்த்துக்

கேயரால் மேற்கொள்ளப்பட்டதல்ல; இது இரண்டு வருடங்களாகத் திட்டமிட்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட படையெடுப்பாகும். எனினும் கண்டிப் படையின் தந்திரமான செயற்பாடுகளால் இவை அனைத்தும் தோல்வியில் முடிவுற்றன.

கன்னொறுவப் போர்

1638 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம், அப்போதைய போர்த்துக்கேய கப்பித்தான் ஜெனரலான தியோ கோ த மெல்லோ என்பவனால் மீண்டும் கண்டிமீது படையெடுக்கப்பட்டது. ஆயிரம் போர்த்துக்கேயரைக் கொண்ட படையையும் மேலும் ஆயிரக்கணக்கானோரைக் கொண்ட கூலிப் படையையும் கொண்டு முன்னோக்கிச் சென்ற போர்த்துக்கேயர் சிரமமின்றி கண்டி நகரில் நுழைந்தனர். மன்னன் செனரத்திற்குப் பின் ஆட்சிக்கு வந்த 2ஆம் இராஜசிங்கன் தந்திரமாக இவ்வேளையில் நகரிலிருந்து வெளியேறினான். தக்க தருணத்தில் மன்னனின் தலைமையிலான கண்டி இராச்சியப்படை போர்த்துக்கேயரைச் சுற்றி வளைத்தது. கன்னொருவையில் இரு தரப்பினருக்குமிடையே கடுஞ்சமர் நடைபெற்றது. கண்டியரின் வழமையான தாக்குதலால் இம்முறையும் போர்த்துக்கேயப்படை படு தோல்வி அடைந்தது. படையெடுப்புக்குத் தலைமைத் தாங்கிய தியோகோ த மெல்லோவும் இப்போரில் உயிரிழந்தான். இங்கு எஞ்சியிருந்த போர்த்துக்கேயர் பற்றி பலவிதமான கருத்துக்கள் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவை அனைத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளபடி எஞ்சியிருந்தோரின் தொகை நூறுக்கும் குறைவாகும். போர்த்துக்கேயர் கண்டி இராச்சியத்தைக் கைப்பற்ற மேற்கொண்ட இறுதிப் படையெடுப்பு இதுவாகும்.

போர்த்துக்கேயரால் கண்டி இராச்சியத்தின்மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட அனைத்துப்படையெடுப்புகளும் தோல்வியடைந்தமைக்கும் கண்டி இராச்சியம் தொடர்ந்தும் பாதுகாப்புடன் இருந்தமைக்கும் பல காரணங்கள் உள்ளன. அவற்றில் பின்வருவன முக்கிய இடம்பெறுகின்றன.

- கண்டி மக்கள் எப்போதும் அரசனுக்கு ஆதரவு வழங்கியமை
- போர்த்துக்கேயருக்காகப் போராடச் சென்ற கரையோரப் போர் வீரர்கள் கண்டி இராச்சியத்தை அண்மித்ததும் கண்டி அரசனுடன் இணைந்துகொண்டமை

- கண்டி மக்களின் போர்த்தந்திரமும் அரசர்களின் உபாயங்களும்

- கண்டி இராச்சியத்தின் இயற்கையமைப்பு

10.3. இலங்கையும் ஒல்லாந்தரும்

ஒல்லாந்தரின் தாய் நாடு ஒல்லாந்து ஆகும். போர்த்துக்கேயர் ஆசியாவுக்கு வந்து ஒரு நூற்றாண்டாகும்போது தமது கடல் வழியைத் தயார்செய்து கொண்ட ஒல்லாந்தர் ஆசியாவுக்கு வரத்தொடங்கினர். ஆரம்ப காலத்தில் ஒல்லாந்தில் இருந்த பல்வேறு வர்த்தக சங்கங்கள் ஆசியாவுக்கு வந்ததால் ஒல்லாந்த வர்த்தக சங்கங்களுக்கிடையே போட்டி நிலவியது. இதனால் கிழக்கில் பலம் வாய்ந்த அதிகாரத்தைக் கட்டியெழுப்ப ஒல்லாந்தரால் முடியவில்லை. எனவே 1602ம் ஆண்டு ஒல்லாந்த வர்த்தக சங்கங்கள் சிலவற்றை இணைத்து ஒல்லாந்த கிழக்கிந்திய வர்த்தக சங்கம் (VOC) நிறுவப்பட்டது. அது முதற் கொண்டு ஒல்லாந்தர் சார்பாக அவர்களது ஆசிய அரசியல், வர்த்தக செயற்பாடுகளை VOC முன்னெடுத்துச் சென்றது. வர்த்தக சங்கத்தின் முக்கிய குறிக்கோள் இலாபம் பெறுதலாக இருந்ததால் ஒல்லாந்தர் பொருளாதார ரீதியில் இலாபம் பெறுவதற்கே ஆசியாவுக்கு வந்தனர் என்பது தெளிவாகின்றது.

ஆசியாவுக்கு வந்த ஒல்லாந்தர் ஜாவாத் தீவில் பத்தேவியாவைத் தலைமையகமாகக் கொண்டு தொடர்ந்து தமது அதிகாரத்தைப் பரவலடையச் செய்யத் தொடங்கினர். ஒல்லாந்தர் ஆசியாவுக்கு வந்து சிறிது காலத்தில் சிறந்த வகையான கறுவா, மிளகு போன்ற வர்த்தகப் பொருள்களைக் கொண்ட இலங்கைமீது அவர்களது கவனம் சென்றது. போர்த்துக்கேயரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட படையெடுப்பினால் இன்னல்களுக்கு உள்ளாகி இருந்த கண்டி இராச்சிய அரசர்கள் ஒல்லாந்தருடன் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொள்ள விரும்பியதால் இங்கு வந்து இந்நாடு பற்றி மென்மேலும் அறிந்து கொள்ள ஒல்லாந்தரால் முடிந்தது.

1602ஆம் ஆண்டு ஒல்லாந்தத் தூதுவனான வான் ஸ்பில் பேர்ஜன் இலங்கைக்கு வந்து முதலாம் விமலதர்மசூரிய மன்னனைச் சந்தித்தான். அதன் பின்னர் சில த வாட் என்ற மற்றுமொரு தூதுவன் வந்தான். எனினும் இந்தத் தூதுப் பயணங்களால் எவ்வித பலனும் கிடைக்கவில்லை. ஒல்லாந்தருக்கும் கண்டி

இராச்சிய ஆட்சியாளருக்குமிடையே பலன் தரும் தொடர்பு ஆரம்பமானது மன்னன் இரண்டாம் இராஜசிங்கனின் ஆட்சிக் காலத்திலாகும். போர்த்துக்கேயர் அடிக்கடி கண்டி இராச்சியத்துடன் போர்செய்ததால் அவர்களை இந்நாட்டிலிருந்து வெளியேற்றி விடுவதே இரண்டாம் இராஜசிங்க மன்னனின் குறிக்கோளாக இருந்தது. இதன் பொருட்டு தேவையான கடற்படை மன்னனிடம் இல்லாமையால் அவன் ஒல்லாந்தரின் துணையை நாடினான்.

இரண்டாம் இராஜசிங்க மன்னனுக்கும் ஒல்லாந்தருக்கும் இடையே நடைபெற்ற கடிதப் போக்குவரத்து, தூதுப் பயணம் என் பவற்றின் விளைவாகப் போர்த்துக்கேயரை இலங்கையிலிருந்து வெளியேற்றுவதற்கு உதவி செய்ய ஒல்லாந்தர் விரும்பினார். ஒல்லாந்தக் கடற்படை அதிகாரியான வெஸ்டர் வோல்டிற்கும் இலங்கைத் தூதுவர்களுக்கும் இடையிலான உடன் பாட்டின்படி 1638 ஆம் ஆண்டு இரு பிரிவினரும் ஒன்று சேர்ந்து மட்டக்களப்பில் போர்த்துக்கேயக் கோட்டையைத் தாக்கினர். எனினும் கடுஞ் சமர் ஏற்படுவதற்கு முன்னர் போர்த்துக்கேயர் சரணடைந்தனர். இதனால் மகிழ்வற்ற மன்னன் இரண்டாம் இராஜசிங்கன் ஒல்லாந்தருடன் உடன் படிக்கை ஒன்றில் கைச்சாத்திட்டான்.

1638 ஆம் ஆண்டு கண்டி - ஒல்லாந்த உடன்படிக்கையின் அடிப்படை விடயங்கள்

1. போர்த்துக்கேயரை இந்நாட்டிலிருந்து வெளியேற்றுவதற்குக் கண்டி அரசனுக்கு உதவிட ஒல்லாந்தர் இணங்குதல்.
2. ஒல்லாந்தருக்கு ஏற்படும் செலவைப் பணம், பொருள்கள் (கறுவா, மிளகு, தேன், மெழுகு) என்பவற்றின் மூலம் செலுத்த அரசன் உடன்படல்.
3. யானை தவிர்ந்த கண்டி இராச்சியத்தின் ஏனைய வர்த்தகப் பொருட்களைப் பெற்றுக் கொள்ளல் தொடர்பான ஏகபோக உரிமை ஒல்லாந்தருக்குக் கிடைத்தல்.
4. போர்த்துக்கேயரிடமிருந்து கைப்பற்றிய கோட்டைகளில் அரசன் விரும்பினால் ஒல்லாந்தப் படை தங்கி இருக்கலாம்.

1638 ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்புக் கோட்டையைக் கைப்பற்றியது முதற்கொண்டு போர்த்துக்கேயரை இந்நாட்டிலிருந்து வெளியேற்ற மேலும்

இருபது ஆண்டுகள் சென்றன. இக்காலத்தில் போர்த்துக்கேயரிடம் இருந்த திருகோணமலை, நீர்கொழும்பு, காலி, களுத்துறை, கொழும்பு, மன்னார், யாழ்ப்பாணம் ஆகிய கோட்டைகள் கண்டி இராச்சியப் படையினராலும் ஒல்லாந்தராலும் கைப்பற்றப்பட்டன. இவ்வாறு 1658 ஆம் ஆண்டு போர்த்துக்கேயரை முற்றிலும் இலங்கையிலிருந்து வெளியேற்றக் கூடியதாக இருந்தது. மன்னனுக்கும் ஒல்லாந்தருக்குமிடையே கைச்சாத்திடப்பட்ட உடன்படிக்கையின்படி போர்த்துக்கேயரிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்ட கோட்டைகளில் ஒல்லாந்தப் படையை நிறுத்துவது அரசனின் விருப்பப்படி நடைபெறவேண்டியிருந்தது. எனினும் அந்த வசனத்தை மறந்த ஒல்லாந்தர் பல காரணங்களை முன்வைத்துத் தமக்குச் சாதகமான பிரதேசங்களில் கோட்டைகளை மன்னிடம் ஒப்படைக்கத் தவறினர். இதனால் ஒல்லாந்தருக்கும் இரண்டாம் இராஜசிங்க மன்னனுக்கும் இடையில் நல்லெண்ணம் நிலவவில்லை.

II ஆம் இராஜசிங்க மன்னன் இரண்டு நோக்கங்களை நிறைவேற்றும் பொருட்டே ஒல்லாந்தரை இந்நாட்டிற்கு அழைத்தான்.

1. ஒல்லாந்தரின் உதவியுடன் போர்த்துக்கேயரை இலங்கையிலிருந்து வெளியேற்றுதல்
2. போர்த்துக்கேயரின் கீழிருந்த பிரதேசங்களைக் கண்டி இராச்சியத்துடன் இணைத்து சுதந்திர இலங்கையைத் தோற்றுவித்தல்.

இவற்றில் முதல் நோக்கத்தை மன்னனால் நிறைவேற்றிக் கொள்ள முடிந்தபோதிலும் போர்த்துக்கேயரிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்ட பல பிரதேசங்களில் ஒல்லாந்தரின் ஆதிக்கம்பரவியதால் இரண்டாவது நோக்கத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ள முடியவில்லை. இதனால் அரசன் ஒல்லாந்தரைத் தாக்கி அவர்கள் பெறக்கூடிய பிரதேசங்களைக் குறைக்க வழிவகைகளை மேற்கொண்டான். அரசனின் இந்தச் செயலால் போர்த்துக்கேயரிடமிருந்த நிலப்பகுதியைவிடக் குறைந்த நிலப்பகுதியே 1658ஆம் ஆண்டளவில் ஒல்லாந்தருக்குக் கிடைத்தது.

முதலாம் விமலதர்ம சூரியனுக்குப் பின் கண்டி இராச்சியத்துக்கு முக்கிய இடத்தினைப் பெற்றுக் கொடுத்தவனே இரண்டாம் இராஜசிங்கன் ஆவான். ஒல்லாந்தருடனான கடிதத் தொடர்பின்போது தான் இலங்கையின் பேரரசன்

என வெளிப்படுத்தினான். ஒல்லாந்தரும் தமது கடிதங்களில் மன்னனை “ திரிசிங்களாதீஸ்வர” என்ற பெயரில் எழுதியிருந்தனர். மன்னன் ஒல்லாந்தருக்குக் கடிதம் எழுதும்போது “எனக்கு பணி புரியும் நேசமான ஒல்லாந்தர்” எனக் குறிப்பிட்டதோடு ஒல்லாந்தர் மன்னனுக்குக் கடிதம் எழுதும் போது “தங்களின் பணிவான சேவகன்” என்றும் குறிப்பிட்டனர். 1665 - 1668 வரையிலான காலப்பகுதியில் ஒல்லாந்தர் பல தாக்குதல்களை மேற்கொண்டு கண்டி இராச்சியத்தின் சில பகுதிகளைக் கைப்பற்றினர். எனினும் 1770 - 1775 இற்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் இரண்டாம் இராஜசிங்க மன்னன் மேற்கொண்ட பல தாக்குதல்களால் ஒல்லாந்தருக்குச் சொந்தமான பல பகுதிகளை அவர்கள் இழந்தனர். இதனால் கண்டி இராச்சியத்துடன் போர்செய்வது தமது அழிவுக்கு வழி வகுக்கும் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட ஒல்லாந்தர் 1770ஆம் ஆண்டின் பின்னர் கண்டி இராச்சியத்துடன் மோதுவதைத் தவிர்த்துக் கொண்டனர்.

கண்டி இராச்சியம் தொடர்பாக ஒல்லாந்தரின் குறிக்கோளில் காணப்படும் சிறப்பியல்புகள்

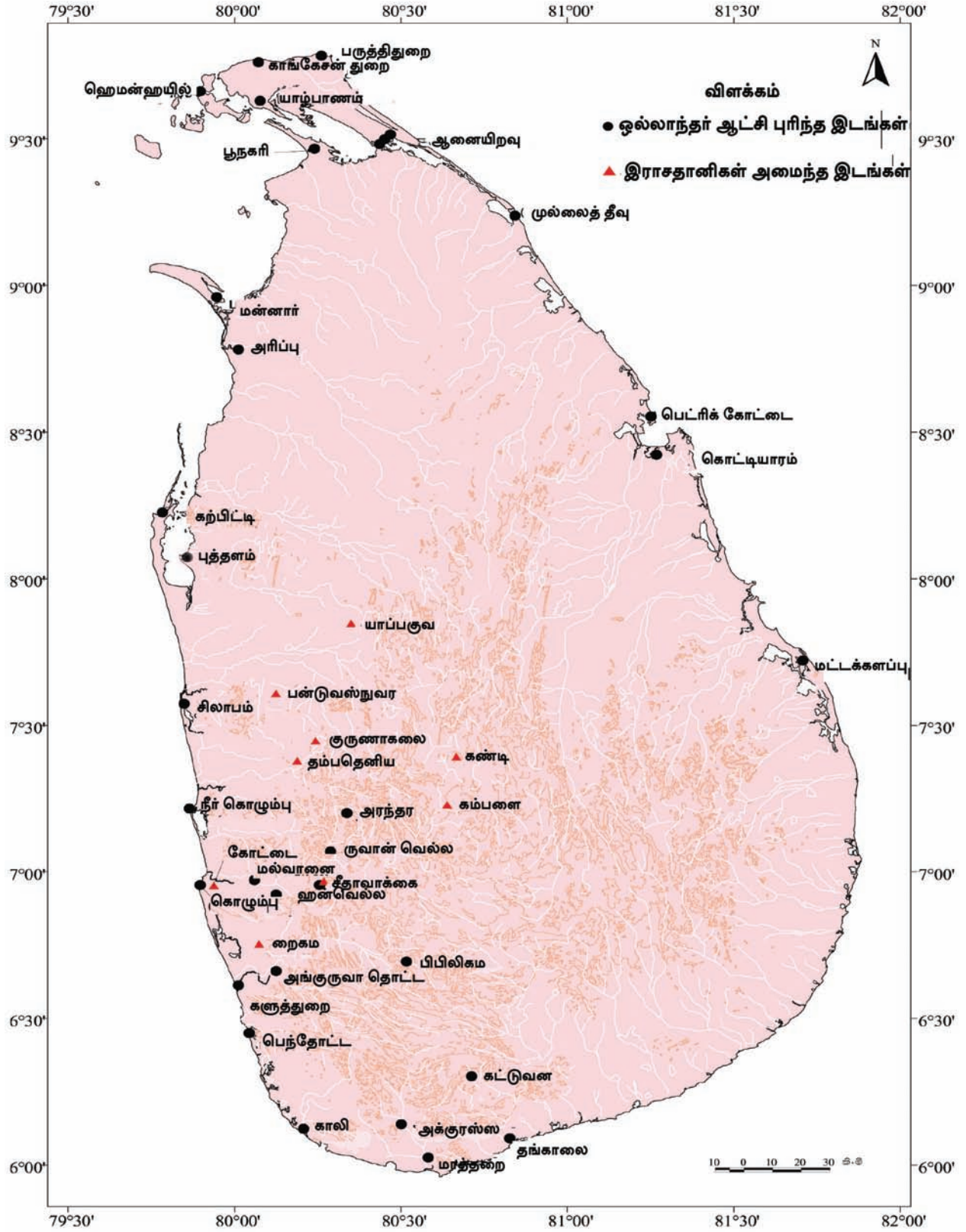
- I. ஒல்லாந்தக் கிழக்கிந்திய வர்த்தக சங்கத்திற்கு நடட்டம் ஏற்படும் மோதல்களிலிருந்து விலகி, கண்டி இராச்சியத்துடன் சமாதானமாகச் செயற்பட ஒல்லாந்தர் முயன்றமை.
- II. கண்டி இராச்சிய மன்னனின் நல்லெண்ணத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளும் பொருட்டு மன்னனுக்கு பரிசில்கள் வழங்கியமை
- III. மன்னனுடன் கடிதத்தொடர்பை ஏற்படுத்தியமை, இவற்றின் மூலம் அரசனின் நல்லெண்ணத்தைப்பெற்று, கண்டி இராச்சியத்தில் விளையும் கறுவாவைப் பெற்றுக் கொள்ளல் ஒல்லாந்தரது நோக்கமாக இருந்தது.
- IV. உபசம்பதா சடங்கின் பொருட்டு அரசனுக்குக் கப்பல்களைக் கொடுத்து உதவியமை. இரண்டாம் விமலதர்மசூரியன், விஜய இராஜசிங்கன், கீர்த்தி ஸ்ரீ இராஜசிங்கன் ஆகிய மன்னர்களுக்கு ஒல்லாந்தர் இவ்வாறு கப்பல்களைக் கொடுத்து உதவினர்.

உச்ச நிலையிலான வர்த்தக இலாப மீட்டுவதில் ஒல்லாந்தரின் குறிக்கோள்

- I. கண்டி இராச்சிய மன்னன் வேறு வெளி நாட்டவருடன் வர்த்தகத் தொடர்பினை ஏற்படுத்திக்கொள்வதை ஒல்லாந்தர் கூடியளவு தடை செய்தனர்.
- II. மன்னனுடன் கருத்து வேறுபாடு ஏற்படும் சந்தர்ப்பங்களில் கண்டி இராச்சியத்திற்கும் கரையோரப் பிரதேசங்களுக்கும் இடையிலான கடவைகளை மூடி விடுதல்
- III. கரையோரப்பிரதேசத்தில் சில இடங்களில் நெற்பயிர் செய்கையை முன்னேற்ற ஒல்லாந்தர் நடவடிக்கை எடுத்தல். இதன் மூலம் வெளிநாடுகளிலிருந்து நெல் இறக்குமதி செய்ய செலவாகும் செலவினைக் குறைத்தல்.
- IV. கறுவா பயிரிடவும் அதனைப் பாதுகாக்கவும் நடவடிக்கை எடுத்தல், கறுவா பயிர் செய்கையால் ஒல்லாந்தர் அதிக இலாபத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடியதாக இருந்ததால் அவர்கள் இதனை செயற்படுத்தினர்.
- V. ஒல்லாந்தருக்கு இலாபம் கிடைக்கும் கரும்பு, கோப்பி, பருத்தி என்பவற்றைப் பயிர்செய்ய நடவடிக்கை எடுத்தல்.

கண்டி இராச்சியத்திற்கும் ஒல்லாந்தருக்கும் இடையிலான மோதல்கள்

ஒல்லாந்தரது ஆட்சியால் துன்புற்ற கரையோர மக்கள் தமக்கு உதவும்படி கண்டி மன்னனான கீர்த்தி ஸ்ரீ இராஜசிங்கனை வேண்டினர். 1760 ஆம் ஆண்டுகளின் இறுதியில் நீர்க் கொழும்பு மாத்தறை ஆகிய பிரதேசங்களில் ஒல்லாந்தருக்கு எதிராகக் கலகங்கள் ஏற்பட்டன. கண்டி மன்னன் கலகொட அதிகாரம் என்பனின் கீழ் கரையோரப்பிரதேசத்திற்குப் படையொன்றை அனுப்பினான். அந்தப் படையினர் திடீர் தாக்குதல் சிலவற்றை நடாத்தி, கட்டுவ கோட்டை, மாத்தறைக்கோட்டை உட்பட சில இடங்களைக் கைப்பற்றினர். ஒல்லாந்தர் இவ்விடங்களை மீண்டும் கைப்பற்றிக் கொண்டனர்.

1764 ஆம் ஆண்டு ஒல்லாந்த ஆளுனரான பெரன் வென் எக் என்பவனின் தலைமையில் ஆறுபடைப் பிரிவுகளின் மூலம் கண்டி இராச்சியம் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டது. எனினும் இவைகளில் ஒன்றும் கண்டியை அடையவில்லை. வழமையான தாக்குதல் மூலம் கண்டி மக்கள் இப்படைகளைத் தோல்வியுறச் செய்தனர்.

1765 ஆம் ஆண்டு ஒல்லாந்தர் மீண்டும் கண்டி இராச்சியத்தைத் தாக்கத் தொடங்கினர். கண்டி மக்களின் தாக்குதல்களுக்கு முகங்கொடுத்து ஒல்லாந்தர் இம்முறை கண்டியினுள் சென்றனர். மன்னன் கீர்த்தி ஸ்ரீ இராஜசிங்கன் சமாதானம் செய்து கொள்ள விருப்பம் தெரிவித்ததால் ஒல்லாந்தர் தமக்குச் சாதகமான பல நிபந்தனைகளை முன் வைத்தனர். எனினும் ஒல்லாந்தரால் முன்வைக்கப்பட்ட நிபந்தனைகள் நியாயமானவை அல்லாததால் அந்த நிபந்தனைகளை ஏற்றுக் கொள்ள மன்னன் விரும்பவில்லை. இதனால் ஒல்லாந்தர் நகரைச் சூறையாடி ஒரு மாதத்திற்கு மேல் அங்கு தங்கியிருந்தனர். எனினும் உணவுப் பற்றாக்குறை, நோய், மழை, என்பன காரணமாக அவர்கள் கண்டியைக் கைவிட்டு மீண்டும் கொழும்புக்கு வந்தனர்.

ஒல்லாந்தரின் படையெடுப்பு, அச்சுறுத்தல் என்பனவற்றால் பல ஆண்டுகள் துன்புற்றதால் 1766 ஆம் ஆண்டு கீர்த்தி ஸ்ரீ இராஜசிங்கன் ஒல்லாந்தருடன் சமாதான உடன்படிக்கை ஒன்றில் கைச்சாத்திட்டான். 1766 ஆம் ஆண்டு உடன்படிக்கையினால் கண்டி இராச்சியம் கரையோரப்பகுதியொன்றை இழந்தது. கண்டி இராச்சிய மரபு ரீதியான வர்த்தகத்திற்கு இதனால் தாக்கம் ஏற்பட்டது. இலங்கையில் ஒல்லாந்தரின் கீழிருந்த பகுதிகளின் உரிமை இந்த உடன்படிக்கையின் மூலம் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. உடன்படிக்கையில் உள்ளடக்கப்பட்ட பல நிபந்தனைகள் ஒல்லாந்தருக்கு சாதகமாக இருந்தன. இதனால் உடன்படிக்கையின் நிபந்தனைகளைத் தளர்த்துவதற்குக் கண்டி மக்கள் ஒல்லாந்தருடன் பேச்சு வார்த்தைகள் நடாத்திய போதும் ஒல்லாந்தர் அதற்கு இணங்கவில்லை. இறுதியில் அதனை நடைமுறையில் செயலிழக்கும் நிலைமையை அடையும் விதத்திலும் மக்களது நடவடிக்கைகள் அமைந்தன.

முக்கிய விடயங்கள்

1. பொருளாதார ரீதியில் இலாபம் பெறல் மதத்தைப் பரப்புதல் போன்ற குறிக்கோள்களுடன் ஐரோப்பியர் ஆசியாவுக்கு வந்த போதிலும், ஐரோப்பாவில் நிகழ்ந்த மாற்றங்களுடன் அவர்களது குறிக்கோள்கள் மாற்றமடைந்தன.
2. போர்த்துக்கேயர் இலங்கைக்கு வரும் போது இங்கு அரசியல் ஒற்றுமை காணப்படாமையானது அவர்கள் தம் ஆட்சியை இங்கு ஏற்படுத்த உதவியது.
3. கோட்டை இராச்சிய மன்னான தர்மபாலன் போர்த்துக்கேயருக்கு சாதகமாக செயற்பட்டதால் அங்கு முதன் முதல் போர்த்துக்கேயரது ஆட்சி நிலைப்பெற்றது.
4. 16 ஆம் நூற்றாண்டில் சீதாவாக்கை ஆட்சியாளர் போர்த்துக்கேயருக்கு எதிராகப் போரிட்டனர்.
5. கண்டி இராச்சியத்தில் போர்த்துக்கேயரது ஆட்சியை நிலை நாட்ட முயன்றதால் கண்டி இராச்சியத்திற்கும், போர்த்துக்கேயருக்கும் இடையே போர்கள் நடைப்பெற்றன.

செயற்பாடு

1. கோட்டை, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இராச்சியங்களில் நிலவிய உள்நாட்டுப் பூசல்களே அந்த இராச்சியங்கள் போர்த்துக்கேயரின் ஆட்சியின்கீழ் வருவதற்கான காரணிகளில் ஒன்றாகும். ஒரு நாட்டின் ஒற்றுமையின்மை அந்நாட்டின் அழிவுக்குக் காரணமாக அமையும் என்பதனை இதன் பின்னணியில் தெளிவுப்படுத்துக.
2. போர்த்துக்கேயர் இலங்கைக்கு வந்தபோது இலங்கையில் நிலவிய அரசியல் நிலைமையை விளக்குக.

Bandaranayake S., 1992. 'The Settlement Patterns of the Proto historic and Early historic interface in Sri Lanka'. South Asian Archaeology 1989 Papers from the Tenth International Conference of South Asian Archaeologists in Western Europe, Musee National Des Arts Asiatiques Guimet, Paris, France, 3-7 July 1989. Monograph in World Archaeology No 14.

Bandaranayake S., 2012 (reprint). 'Feudalism revisited: problems in the characterization of historical societies in Asia - the Sri Lankan configuration'. Continuities and Transformations. Studies in Sri Lankan Archaeology and History. Colombo: Social Scientists Association.

Deraniyagala S., 1988. Prehistory of Sri Lanka. an ecological perspective. Cambridge: Harvard University
Ellepola C., 1990. 'Conjectured Hydraulics of Sigiriya'. Ancient Ceylon No.11, 169-228pp.

Gunawardhana R.A.L.H., 1982. 'Prelude to the State: An Early phase in the Evolution in Ancient Sri Lanka'. The Sri Lanka Journal of the Humanities Vol. VIII. 1&2, 1-30pp.

Gunawardhana R.A.L.H., 1983. 'Cistern Sluice and Piston Sluice' (Some observation on Types of Sluices and Method of Water distribution in Pre-Colonial Sri Lanka). The Sri Lanka Journal of the Humanities IX (1&2), 87-104pp.

Lakduanghe S., 1994. 'Oil Lamp'. Sacred Images of Sri Lanka. Sydney: The Art Gallery of New South Wales

Paranavitana S., 1970. Inscriptions of Ceylon. Brahmi Inscriptions, Part I. Colombo: Department of Archaeological Survey

Paranavitana S., 1983. Inscriptions of Ceylon. Later Brahmi Inscriptions. Colombo: Department of Archaeological Survey.

Premathilake R., 2003. Late quaternary Palaeoecological event Stratigraphy in the Horton Plains, Central Sri Lanka with contribution to the recent pollen flora. Stockholm: Department of Physical Geology

Somadeva R., 2010. Archaeology of the Uda Walave Basin. Colombo: Postgraduate Institute of Archaeology

